

Politikkens organisering

Jarle Trondal

Professor

Institutt for Statsvitenskap og ledelsesfag, Universitetet i Agder, og ARENA Senter for Europaforskning, Universitetet i Oslo

E-post: jarle.trondal@uia.no / jarle.trondal@arena.uio.no

Født 1971. Dr. polit. (Oslo 2001)

INNLEDNING

Essayet diskuterer politikken organisering og er skrevet i anledning markeringen av Professor Morten Egebergs vitenskapelige karriere idet han trer over i pensjonistenes rekke. Markeringen fant sted 31. mai 2018 ved Universitetet i Oslo. Markeringen og essayet understreker Morten som en av de sentrale bidragsyterne innen det organisasjonsfaglige studiet av offentlig politikk og administrasjon. Artikkelen summerer opp noen hovedtrekk i Mortens vitenskapelige bidrag til statsvitenskapen, forvaltningsforskningen og organisasjonsfaget. Essayet viser sammenheng og sti-avhengighet i forskningsbidragene, men også flere områder hvor Morten har vært pioner. Stiavhengighet henger sammen med at et sett grunnleggende spørsmål har vært gjennomgående over tid: Hva er sammenhengen mellom trekk ved forvaltningens organisering, rekruttering, lokalisering og institusjonalisering på den ene siden og faktisk beslutningsadferd på den andre. Hva er årsaker til organisasjonsendring og reform? Hvordan samvirker nasjonal sentralforvaltning med internasjonal administrativ orden, og med hvilke konsekvenser for offentlig styring? Hvordan henger trekk ved forvaltningens organisering sammen med godt styresett? Hvordan kan organisasjonsfaget gjøre statsvitenskapen relevant gjennom bidrag til kunnskap om organisasjonsdesign? Pionerrollen henger trolig sammen med en naturgitt nysgjerrighet, evnen til å observere, samt det å sette mange mindre empiriske biter i teoretisk sammenheng. I så måte har Morten vært ideutvikler og teoribygger til glede for generasjoner av statsvitere.

Essayet fremhever to trekk ved Mortens vitenskapelige bidrag i rollen som organisasjons- og forvaltningsforsker. Selv om rollen som lærer og mentor også ble presentert i markering 31. mai og er en vesentlig side ved hans samlede bidrag, fokuserer dette essayet kun på de vitenskapelige bidragene. Det er likevel mye et slikt essay ikke kan dekke av hensyn til plass. Jeg ønsker å prioritere det jeg oppfatter som «signaturen» ved Mortens vitenskapelige bidrag. For det andre velger jeg å prioritere de nyere arbeidene mer enn tidligere arbeider.

Det er heller ikke anledning her til å gå utenfor det strengt faglige – det vil si blant annet å trekke inn hans pasjon for Wagner og tog. En mer uttømmende gjennomgang av Mortens omfattende vitenskapelig produksjon og gjennomslag ble presentert i festskriftet i anledning markeringen av hans 60-års dag (Sverdrup og Trondal, 2008).

Morten tok Cand. polit graden i statsvitenskap ved Universitetet i Oslo i 1974. Etter avsluttet eksamen ble han rekruttert av Johan P. Olsen som assistent og senere som stipendiat ved Maktutredningen, Universitetet i Bergen (1974-1978). I løpet av denne perioden publiserte han viktige arbeider om det nasjonale forvaltningsapparatets internasjonale deltagelse, og om relasjonene mellom stat og interessegrupper, og om forvaltningens fjerde styringsnivå. Fra 1977 til 1983 jobbet han som amanuensis ved Institutt for statsvitenskap ved Universitetet i Oslo. Han forsvarte sin Dr. philos samme sted i 1983 og har fungert i fast stilling der siden – fra 1993 som professor. Han har hatt verv som instituttleder fra 1990 til 1992, og direktør ved ARENA fra 2002 til 2007. Morten har vært faglig tilknyttet ARENA omtrent siden det ble etablert i 1994 til i dag. I alle år (unntatt i direktørårene) har hovedstillingen vært ved Institutt for statsvitenskap. Morten ble valgt inn i Det Norske Vitenskaps-Akademi i 2004. Samtlige av disse årene har vært vitenskapelig produktive.

ORGANISERING OG FORVALTNINGSUTVIKLING

Morten har i flere arbeider betonet sammenhengen mellom teoretisk basert forskning og forskningens praktiske relevans og nytte. Sagt på en annen måte: Grunnforskning og anvendt kunnskap henger nøye sammen og bør sees i sammenheng. Det har ofte hersket en kunstig motsetning i faget mellom å avdekke kausale sammenhenger – for eksempel mellom organisatoriske trekk ved forvaltningsapparatet og faktiske beslutningsprosesser – og det å presisere design-implikasjoner. I så måte trekkes et kompromiss i den gamle debatten i offentlig administrasjon mellom Waldo og Simon og mellom forskning som «craft» og «science». Mortens teoretiske og konstruktive bidrag til statsvitenskapen har i hovedsak vært organisasjonsfaglig (Egeberg 1994, 1999). For å forstå politikkutforming og iverksetting, må vi forstå hvordan denne er organisert, bemannet, lokalisert og institusjonalisert. For å bidra konstruktivt må man samtidig først kjenne effektene av disse organisasjonsvariablene, og siden vurdere hvorvidt disse kan «manipuleres» og re-designes. Det første bidraget til konstruktiv statsvitenskap ble publisert i artikkelen «Mot instrumentelle modeller i statsvitenskapen» i Norsk statsvitenskapelig tidsskrift (1987) og samlet i bokform i «Institusjonspolitikk og forvaltningsutvikling – bidrag til en anvendt statsvitenskap» (1989) – hvor han også involverte flere hovedfagsstudenter i prosjektet (se også Olsen, 1982).

Morten har markert seg internasjonalt blant annet gjennom det organisasjonsteoretiske bidraget til statsvitenskapen. Han har vært med på å etablere det vi godt kan kalle «Oslo-skolen» i statsvitenskap (med en tydelig Bergens-arv), som vektlegger politikken organisering og betydningen av organisasjonsfaktorer i studiet av offentlig politikk og administrasjon. Denne skolen vektlegger også administrasjonens rolle i en demokratisk politisk orden og administrasjonens rolle i utvikling av slik orden. Vi lever i en verden av organisasjoner som påvirker alle aspekter ved offentlig og privat liv. For å forstå hvordan

slik orden virker og endres, har Morten særlig vist betydningen av forvaltningens organisering – mht. hvordan dette påvirker beslutningsadferd, samarbeid og konflikt, tilhørigheter og roller, samt politikkenes utfall. I dette arbeidet har han også bidratt til å gjenopplive Luther Gulicks (1937) arbeider rundt spesialiseringsprinsipper. Han har vist Gulicks relevans i studiet av faktisk adferd i norsk sentralforvaltning, i EU-systemet, i europeiseringen av nasjonal sentralforvaltning, samt gjennom casestudier i samferdselssektoren (Egeberg, 1995). Han har vist hvordan ulike trekk ved organisering har systematiske implikasjoner for politikprosesser – for dagsordensetting og iverksettingsprosesser, og for vurdering av god forvaltning og styring. Morten har også vært sentral i å lansere et organisasjonsperspektiv på europeisk integrasjon (Egeberg, 2004). Han har understreket at organisasjon og organisering ikke er en sekundær faktor for å forklare overnasjonal organisering, men ofte den avgjørende bestanddel (Egeberg, 2016). Han har vist at organisasjon ikke kun har symbolsk betydning. Det teoretiske fundamentet for denne tenkningen, samt en rekke empiriske studier, er nylig samlet i boken «An organizational approach to public governance. Understanding and Design» (Egeberg og Trondal, 2018). Han har endelig vist hvordan normativ statsvitenskap og positiv statsvitenskap henger uløselig sammen. Organisasjonsløsninger er ikke teknisk-nøytrale komponenter, men normative strukturer med implikasjoner for beslutningstaking og for utvikling av god styringsorden (Egeberg 1989, 1997; se Waldo 1948). Trekk ved et lands offentlige administrasjon er således vel så viktig for å sikre velfungerende politisk orden som trekk ved et lands demokrati – og herigjennom trekk ved folkevalgte organer og valgsystemer. Kunnskap om administrasjonens organisering og faktiske virkemåte blir således avgjørende for å forstå vilkårene for politisk ordensdannelse på makronivå slik som statsdannelse og europeisk integrasjon (Roberts, 2018).

Et sentralt empirisk bidrag til denne kunnskapen har vært systematiske empiriske studier av norsk sentralforvaltning gjennom sentraladministrasjonsundersøkelsene fra 1976 og opp til i dag. Den siste undersøkelsen ble gjennomført i 2016. Morten har vært sentral i å ta arven fra Maktutredningen frem til i dag gjennom fem sentraladministrasjonsundersøkelser som dekker både tjenestemenn i departementene og direktoratene. Mens Morten var assistent i 1976-undersøkelsen, var han prosjektleder for de etterfølgende undersøkelsene (sammen med øvrige kolleger). Summen av dette arbeidet er den største databasen over sentralforvaltningens rolle både i norsk og internasjonal sammenheng, som blant annet gir muligheter til å studere stabilitet og endring over tid. Dette markeres i boken «Sentralforvaltningen – stabilitet og endring gjennom 40 år» (Christensen, Egeberg, Lægveid og Trondal, 2018). Boken gir et unikt utsyn over grad av endring og stabilitet i sentralforvaltningen over tid og gir et samlet uttrykk for sentralforvaltningens rolle i det norske styresettet. I tillegg har disse dataene også gitt store muligheter til internasjonal publisering over temaer som administrativ adferd (Egeberg, 1984), europeisering av forvaltningen (Egeberg og Trondal, 1999), effekter av organisasjonstrekk på identiteter i sentralforvaltningen (Egeberg og Sætren, 1999) etc. Dataene har også bidratt til teori-bygging og –testing – og da særlig det organisasjonsteroretiske perspektivet. Dataene har gitt mulighet til å teste sammenhengene mellom ulike trekk ved sentralforvaltningens organisering og trekk ved tjenestemenns faktiske adferd (Egeberg, 1999). Dette har satt «Oslo-skolen» på kartet i internasjonal statsvitenskap og forvaltningsforskning.

Morten har også spilt en viktig rolle i å bygge bro mellom studiet av offentlig admi-

nistrasjon og studiet av internasjonal politikk. Den metodiske «nasjonalismen» innen studiet av offentlig politikk og administrasjon ble av Morten gjenstand for justering, noe han gjorde allerede i hovedoppgaven fra 1974 og gjennom to bidrag til Maktutredningen: «Den offentlige politikken internasjonalisering – noen utviklingstrekk og perspektiver» (Egeberg, 1978) samt «The fourth level of government: on the standardization of public policy within international regions» (Egeberg, 1980). Disse studiene streket opp et nytt perspektiv på nasjonal offentlig administrasjon, og pekte samtidig fremover mot EU-studiene på 1990-tallet. Samtidig var Morten en internasjonal pioner i studiet av flernivåstyring (Egeberg, 2006). Studiet av nasjonal offentlig forvaltning ble beskrevet som utilstrekkelig dersom den internasjonale dimensjonen ikke trekkes systematisk inn, og dersom vi ikke forstår hvordan nasjonalt politisk-administrativt styresett er organisatorisk knyttet til internasjonale, transnasjonale og overnasjonale institusjoner og nettverk. I sum har dette bidratt til en «administrative vending» i studiet av internasjonal politikk og i studiet av europeisk integrasjon.

ORGANISASJONSTEORI, SEGMENTERT STAT OG EUROPEISK POLITISK ORDEN

Morten har et omfattende forfatterskap. Den første publikasjonen kom i 1974: «Aktører i en samordningsprosess: Norges deltakelse i internasjonale organisasjoner» (i tidsskriftet *Internasjonal Politikk*). Jeg har valgt å dele Mortens faglige forfatterskap i tre deler, og velger å fremheve den siste og nyeste delen.

1. For det første, *organisasjonsteori og beslutningsadferd og –prosesser, og bidrag til konstruktiv statsvitenskap*: Innenfor dette forskningsfeltet har Morten bidratt med sentrale studier av beslutningsadferd i norsk sentralforvaltning, beslutningsadferd i EU-institusjonenes (Egeberg, 2006) – Kommisjonens kabinetter (Egeberg og Heskestad, 2010), EU-institusjonenes komitesystem (Egeberg, Schaefer og Trondal, 2003), EU-byråer (Egeberg og Trondal, 2017) samt Europaparlamentets administrasjon (Egeberg, Gornitzka og Trondal, 2014). Han har også diskutert normative implikasjoner av organisering, for eksempel hvordan ulike trekk ved organisering av sentralforvaltningen bidrar til ulik vektlegging av flertallsstyre, fagstyre, partshensyn, rettssikkerhetshensyn og effektivitetshensyn osv. (Egeberg, 2016). Endelig trekker Morten frem designimplikasjoner (Egeberg, 1994). Dersom man, for eksempel, ønsker økt fagstyre, vil en implikasjon være å skille arbeidsoppgaver ut fra departementene til direktoratene. Og motsatt, dersom man ønsker økt flertallsstyre, vil implikasjonen være å innlemme direktoratene i departementene. På en slik måte bidrar organisasjonsfaget til å gjøre statsvitenskapen til en arkitektonisk disiplin.
2. For det andre har Morten arbeidet med *den segmenterte staten, med særlig fokus på samvirket mellom sentralforvaltningen og interesseorganisasjonene*: Dette var et forskningsfelt særlig under Maktutredningen, hvor den segmenterte stat ble kjennemerket på arbeidet (Egeberg, 1981; Egeberg, Olsen og Sætren, 1978). Disse studiene viste hvordan konflikt- og samarbeidslinjer krysset institusjonelle grenser

mellom utøvende myndighet, lovgivende myndighet og interessegrupper.

Konsekvensen av argumentet var at staten kunne sees som bestående av et sett løst koplede segmenter av byråkrater, parlamentarikere og lobbyister. Staten ble beskrevet som løst koplet, sterkt påvirket av det litteraturen i dag ofte kaller «stakeholder groups», og svakt internt samordnet. Årsaken til segmentering var dels organisering av råd og utvalg i sentralforvaltningen. Disse spilte en nøkkelrolle i å strukturere utvalget av aktører, beskrive problemer og løsninger, samt å gi valgmuligheter.

3. Det siste forskningsfeltet er studiet av *europaisk politisk orden, utviklingen av flernivåadministrasjon og studiet av den to-hattede forvaltning*: Dette har vært et forskningsmessig hovedfokus siden etableringen av ARENA i 1994, og følger opp forskningsinteressen tilbake til hovedoppgaven. Morten har vært sentral i utviklingen av studiet av europeisering, av å forstå hvordan utøvende myndighet i Europa er organisert over flere integrerte styringsnivåer, samt å studere hvilke konsekvenser dette har for offentlig myndighetsutøvelse på nasjonalt nivå (Egeberg, 2006). Igjen er organisering den sentrale uavhengige variabel (Egeberg, 2004). For å forstå disse prosessene har Morten vist hvordan trekk ved organiseringen av forvaltningsorganer på flere nivåer må tas inn i analyseskjemaet. På denne måten har Morten vært sentral i den «institusjonelle vendingen» i studiet av europeisk integrasjon. Det klassiske studiet av offentlig administrasjon har hatt begrenset kunnskap om hvordan det europeiske administrative systemet fungerer, hvordan byråkratisk interaksjon oppstår, hvordan administrative strukturer utvikler seg på tvers av nivåer, hvordan nasjonale byråkratier tilpasser seg og utnytter respektive konstellasjoner, og hvilke konsekvenser dette har for nasjonal administrativ 'suverenitet' (Egeberg og Trondal, 2015). Fra et administrasjonsfaglig ståsted har det derfor vært viktig å begrepsfeste det europeiske administrative systemet. Dette har samtidig bidratt til å ta 'den administrative dimensjonen' på alvor i studiet av europeisk integrasjon.

Det europeiske politisk-administrative systemet har blitt beskrevet som en europeisk fler-nivåadministrasjon. Denne nyere forskningsretningen innen studiet av europeisk integrasjon har fokusert på utvikling av administrativ orden i Europa, kjennetegnet ved nye institusjonelle konstellasjoner, konflikt- og samarbeidslinjer, og nye institusjonelle konfigurasjoner. Denne forskningsretningen, som Morten har vært ledende i å forme, har understreket utvikling av nye mønstre for integrasjon av offentlig forvaltning. Disse studiene har vært opptatt av både å forstå den europeiske administrative kapasitetsbyggingen (f.eks. Egeberg 2006), og å forstå innbyrdes relasjoner som har utviklet seg i europeisk offentlig administrasjon (f.eks. Curtin og Egeberg 2008; Egeberg 2010; Egeberg og Trondal 2009). Forståelse av den europeiske fler-nivåadministrasjonen kan blant annet kaste nytt lys over det handlingsrommet offentlige myndigheter har i forvaltningspolitikken. Kan for eksempel norske myndigheter fritt reformere eget forvaltningsapparat, for eksempel legge ned direktorat og tilsyn, når det er politisk ønskelig? Kunnskapen har konsekvenser for administrativ suverenitet og for betingelsene for forvaltningspolitikk.

Utforming og gjennomføring av offentlig politikk i Europa har historisk sett vært et prerogativ for nasjonale myndigheter. Nyere studier viser imidlertid at disse prerogativene har blitt supplert med administrative kapasiteter innenfor og mellom

EU-institusjonene og deres samspill med (sub)nasjonale aktører (f.eks. Genschel og Jachtenfuchs, 2014). Et europeisk forvaltningsapparat bidrar til å skape en institusjonell infrastruktur for felles utforming og iverksetting av offentlig politikk. Framveksten av en europeisk utøvende myndighet med tilhørende forvaltningsapparat har vist seg å reflektere administrativ kapasitetsbygging, primært i Kommisjonen og EU-byråene, men i økende grad også i samspill med nasjonale direktorat og tilsyn og nettverk av disse (Egeberg, Trondal og Vestlund, 2014). Kapasitetsbygging i EU kan derfor forsterke Kommisjonens kapasitet til å administrere desentralisert politikkgjennomføring, og til å trekke felles lærdom av erfaring. I denne forbindelse kan framveksten av et europeisk forvaltningsapparat på EU-nivå også styrke Kommisjonens kapasitet til å kooptere nasjonale direktorat og tilsyn, samt nettverk av disse. Framveksten av et europeisk forvaltningsapparat bidrar til en institusjonalisering av en viss selvstendig administrativ kapasitet på europeisk nivå, det vil si relativt permanente og separate institusjoner som er i stand til å 'handle' relativt uavhengig av myndighetene i medlemsstatene. Morten har vært sentral i disse studiene. Et case viser at framveksten av administrative kapasiteter på EU-nivå – ikke bare innenfor Kommisjonen, men også i omkringliggende institusjoner – i praksis bidrar til å styrke Kommisjonen som utøvende myndighet (se Egeberg, Trondal og Vestlund, 2014). I tillegg til interne organisatoriske kapasiteter har Kommisjonen i praksis fått tilleggskapasiteter bestående av ekspertkomitéer, EU-byråer, nasjonale direktorat og tilsyn, og til og med Europaparlamentets administrasjon.

Disse studiene viser at EU-kommisjonen i praksis har EU-byråer og nettverk av nasjonale direktorat og tilsyn til disposisjon. EU-byråene har gitt Kommisjonen relevant administrativ og utøvende kapasitet, samt avlastet Kommisjonen for administrative detaljer. Dette har samtidig bidratt til å styrke rendyrkingen av Kommisjonen som politisk sekretariat. 'Byrå-feberen' på EU-nivå kom noen år senere enn på nasjonalt nivå og akselererte særlig på 1990- og 2000-tallet. Siden tidlig på 1990-tallet har det blitt opprettet mer enn 40 EU-byråer. Noen av disse byråene har fått en viss formell beslutningsmyndighet i enkeltsaker (f.eks. EUs nye finansovervåkningsbyråer). Selv om de fleste EU-byråene har begrenset beslutningsmyndighet, viser studier at EU-byråene i praksis foretar oppgaveekspansjon og således får sterkere beslutningsmyndighet enn det formelle mandatet tilsier (Egeberg og Trondal, 2011). I tillegg til EU-byråene har det vokst fram integrerte nettverk av nasjonale direktorat og tilsyn, spesielt i en rolle som tilretteleggere for gjennomføringen av EU-lovgivning (Egeberg, Martens og Trondal, 2015). Disse nettverkene har i stor grad utviklet seg ut fra allerede eksisterende strukturer på EU-nivå (for eksempel komitologikomiteer), og har bidratt til konsentrasjon av overnasjonal administrativ kapasitet for gjennomføring av EU-lovgivning. Studier viser også at den iboende sektorlogikken i Kommisjonens administrasjon styrker utviklingen av direkte relasjoner mellom kommissærer, generaldirektorater og 'deres' partner-byråer på EU-nivå (Egeberg, Trondal og Vestlund, 2014). En studie viser at Kommisjonen spiller en sentral rolle i EU-byråenes daglige liv, og at denne rollen styrkes innenfor de politikkområdene der Kommisjonen selv har betydelige organisatoriske kapasiteter til rådighet (Egeberg og Trondal, 2011).

AVSLUTTENDE

Et organisasjonsteoretisk perspektiv på offentlig politikk og administrasjon vektlegger at trekk ved forvaltningens organisering, rekruttering, lokalisering og institusjonalisering er avgjørende for å forklare beslutningsprosesser og adferd, og i siste instans for å forstå utvikling av offentlig politikk, reformer (meta-governance) og politisk orden på makronivå (for eksempel europeisk integrasjon). Perspektivet antar ikke at slike faktorer determinerer prosesser og adferd. Antakelsen er derimot at organisasjonsfaktorer (uavhengige variabler) intervensjoner i beslutningsprosesser (avhengig variabel), og således gjør noen karakteristikk ved prosesser og utfall mer sannsynlige enn andre. Sentralt er også at et slikt perspektiv har bidratt til å gjøre statsvitenskapen til en arkitektonisk disiplin hvor kunnskap om sammenhenger mellom organisasjonstrekk og faktisk adferd kan anvendes til konstruktive bidrag i organisasjons- og forvaltningsutvikling. I så måte har organisasjonsperspektivet bidratt til å bygge bro mellom ikke bare normativ og positiv statsvitenskap, men også mellom faget som akademisk disiplin og som profesjonsfag. Organisasjonsperspektivet har også bidratt til å åpne studiet av offentlig forvaltning til et videre sett av premisslevedører – interessegrupper, internasjonale organisasjoner, ekspertorganer osv. Sentralt i Mortens bidrag har endelig vært å forstå betydningen av organisering for å forstå vilkårene for politisk ordensdannelse og for å vurdere god orden. I så måte har det organisasjonsteoretiske bidraget til statsvitenskapen bidratt til ikke bare å bygge faglige broer mellom studiet av offentlig politikk og administrasjon og studiet av internasjonal politikk, men også mellom normativ og positiv statsvitenskap. Generell kunnskap om effekter av politikens organisering kan anvendes til arkitektoniske grep i forvaltningspolitikk og -utvikling samt til å analysere og vurdere egnede organisasjonsløsninger.

REFERANSER

- Christensen, T., M. Egeberg, P. Lægreid og J. Trondal (2018). *Sentralforvaltningen. Stabilitet og endring gjennom 40 år*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Curtin, D. og M. Egeberg (2008). Tradition and innovation: Europe's accumulated executive order. *West European Politics*, 31(4): 639-661.
- Egeberg, M. (1974). Aktører i en samordningsprosess: Norges deltagelse i internasjonale organisasjoner. *Internasjonal Politikk*, 32: 651-664.
- Egeberg, M. (1978). Den offentlige politikens internasjonalisering – noen utviklingstrekk og perspektiver., i J. P. Olsen (red.) *Politisk organisering*. Bergen: Universitetsforlaget.
- Egeberg, M. (1980). The fourth level of government: on the standardization of public policy within international regions. *Scandinavian Political Studies*, 3: 235-248.
- Egeberg, M. (1981). *Stat og organisasjoner. Flertallsstyre, partsstyre og byråkrati i norsk politikk*. Bergen: Universitetsforlaget.
- Egeberg, M. (1984). Effekter av organisasjonsendring i forvaltningen. *Nordisk Administrativ Tidsskrift*, 65(3): 238-253.
- Egeberg, M. (1987). Mot instrumentelle modeller i statsvitenskapen? *Norsk Statsvitenskapelig Tidsskrift*, 3(4): 3-15.

- Egeberg, M. (1989). *Institusjonspolitik og forvaltningsutvikling. Bidrag til en anvendt statsvitenskap*. Oslo: TANO.
- Egeberg, M. (1994). Bridging the gap between theory and practice: the case of administrative policy. *Governance. An International Journal of Policy, Administration and Institutions*, 7: 83-98.
- Egeberg, M. (1995). The policy-administration dichotomy revisited: the case of transport infrastructure planning in Norway. *International Review of Administrative Sciences*, 61: 565-576.
- Egeberg, M. (1997). Verdier i statsstyre og noen organisatoriske implikasjoner. i T. Christensen og M. Egeberg (red.) *Forvaltningskunnskap*. Oslo: Tano Aschehoug.
- Egeberg, M. (1999). The impact of bureaucratic structure on policy-making. *Public Administration*, 77: 155-170.
- Egeberg, M. (2004). An organisational approach to European integration: Outline of a complementary perspective. *European Journal of Political Research*, 43(2): 199-219.
- Morten E. (red.) (2006). *Multilevel Union Administration: The Transformation of Executive Politics in Europe*. Houndmills: Palgrave Macmillan.
- Egeberg, M. (2010). L'administration de l'Union européenne: niveaux multiples et construction d'un centre. *Revue Française d'Administration Publique*, 133: 17-26.
- Egeberg, M. (2016). Politisk orden: Samfunnets viktigste bestanddel. i R. S. Malnes (red.) *Velkommen til statsvitenskap*. Oslo: Gyldendal Akademisk.
- Egeberg, M., Å. Gornitzka og J. Trondal (2014). A Not So Technocratic Executive? Everyday Interaction between the European Parliament and the Commission. *West European Politics*, 37(1): 1-18 .
- Egeberg, M. og A. Heskestad (2010). The Denationalization of Cabinets in the European Commission. *Journal of Common Market Studies*, 48(4): 775-786.
- Egeberg, M., M. Martens og J. Trondal (2015). The EU's subordinated agency administration and the rise of executive power at European level. i M. W. Bauer og J. Trondal (red.) *The Palgrave Handbook of the European Administrative System*. Houndmills: Palgrave Macmillan.
- Egeberg, M.; G. Schaefer og J. Trondal (2003). The many faces of EU committee governance. *West European Politics*, 26(3): 19-40.
- Egeberg, M. og H. Sætren (1999). Identities in complex organizations: a study of ministerial bureaucrats. i M. Egeberg og P. Lægreid (red.) *Organizing Political Institutions. Essays for Johan P. Olsen*. Oslo: Scandinavian University Press.
- Egeberg, M., J. P. Olsen og H. Sætren (1978). Organisasjonssamfunnet og den segmenterte stat. i J. P. Olsen (red.) *Politisk organisering*. Bergen: Universitetsforlaget.
- Egeberg, M. og J. Trondal (1999). Differentiated integration in Europe: The case of EEA country Norway. *Journal of Common Market Studies*, 37: 133-142.
- Egeberg, M. og J. Trondal (2009). National agencies in the European administrative space: Government driven, Commission driven or networked? *Public Administration*, 87(4): 779-790.
- Egeberg, M. og J. Trondal (2011). EU-level agencies: new executive centre formation or vehicles for national control? *Journal of European Public Policy*, 18(6): 868-887.
- Egeberg, M. og J. Trondal (2015). National administrative sovereignty – under pressure. i .E. O. Eriksen og J. E. Fossum (red.) *The European Union's non-members: Independence under hegemony?* London: Routledge.
- Egeberg, M. og J. Trondal (2017). Researching European Union Agencies: What Have We Learnt (and Where Do We Go from Here)? *Journal of Common Market Studies*, 55(4): 675-690.

- Egeberg, M. og J. Trondal (2018). *An Organizational Approach to Public Governance. Understanding and Design*. Oxford: Oxford University Press.
- Egeberg, M. J. Trondal og N. M. Vestlund (2014). The Quest for Order: Unravelling the relationship between the European Commission and European Union agencies. *Journal of European Public Policy*, 22(5): 605-629.
- Genschel, P. og M. Jachtenfuchs (red.) (2013). *Beyond the Regulatory Polity? The European Integration of Core State Powers*. Oxford: Oxford University Press.
- Gulick, L. (1937). Notes on The Theory of Organizations. With Special References to Government in the United States. i L. Gulick og L. Urwick (red.) *Papers on the Science of Administration*. New York: Institute of Public Administration, Columbia University.
- Olsen, J. P. (1982). Reorganisering som politisk virkemiddel, og statsvitenskap som arkitektonisk disiplin. *Statsviteren*, 4: 1-25.
- Roberts, A. (2018). The aims of public administration: Reviving the classical view. *Perspectives on Public Management and Governance*, 1: 73-85.
- Waldo, D. (1948). *The Administrative State*. The Ronald Press Company.